

# מסכת כלים

## פרק ו

א. העושה שלשה פטופטים בארץ וחרבן בטיט להיות שופת עליהן את הקדשה, טמאה. קבע שלשה מסמין בארץ להיות שופת עליהן הקדשה, אף על פי שעשה בראשו מקום שפיהא הקדשה יושבת, טהורה. העושה שתי אבנים פירה וחרבן בטיט, טמאה. רבי יהודה מטהר, עד שיעשה שלישית, או עד שיסמוך לפתל. אחת בטיט ואחת שלא בטיט, טהורה:

ב. האבן שהיה שופת עליה ועל התנור, עליה ועל הפירה, עליה ועל הכפח, טמאה. עליה ועל האבן, עליה ועל הסלע, עליה ועל הפתל, טהורה. וזו היתה פירת הנזירים שבירושלים, שפנגד הסלע. פירת הטבחים, בזמן שהוא נותן אבן בצד אבן, נטמאת אחת מהן, לא נטמאו כולן:

ג. שלש אבנים שעשאן שתי כירים, נטמאת אחת מן החיצונה, האמצעית המשמשת את הטמאה, טמאה. המשמשת הטהורה,

טהורה. נטלה הטהורה, החלטה האמצעית לטמאה. נטלה הטמאה, החלטה האמצעית לטהורה. נטמאו שנים החיצונות, אם היתה האמצעית גדולה, נותן לזו כדי שפיתה מכאן ולזו כדי שפיתה מכאן, והשאר טהור. ואם היתה קטנה, הכל טמא. נטלה האמצעית, אם יכול לשפת עליה יורה גדולה, טמאה. החזירה, טהורה. מרחקה בטיט, מקבלת טמאה משיסקנה כדי לבשל עליה את הביצה:

**ד.** שתי אבנים שעשאם כירה ונטמאו, סמך לזו אבן אחת מכאן, ולזו אבן אחת מכאן, חציה של זו טמאה וחציה טהורה, וחציה של זו טמאה וחציה טהורה. נטלו טהורות, חזרו אלו לטמאתן: